

Posudek oponenta diplomové práce

Autor, název, místo, vedoucí práce, rok, rozsah práce:

FAPŠO Marek, Alois Klar (1763-1833).Mezi osvícenstvím a romantismem, (ved. práce J. Pokorný),
KDDD PedF UK, 2016, 84s.

Hodnotící kritéria

	<i>splňuje</i>	<i>splňuje z větší části</i>	<i>splňuje z menší části</i>	<i>nesplňuje</i>
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.	<i>X</i>			
Metody využití autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	X			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu.	X			
Struktura práce je vyvážená a logická.	X			
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu.	X			
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb.	<i>X</i>			
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie.	<i>X</i>			
Autor správně cituje.	<i>X</i>			
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	<i>X</i>			

Celkové hodnocení (slovně)

Diplomová práce Marka Fapša je do jisté míry shrnutím autorova několikaletého úsilí vyjít z tradovaného pohledu na české dějiny konce 18. a počátku 19. století a pokusit se nově chápat vazby fenoménu „osvícenství“ ve vztahu k „procesu formování moderního národa/národního obrození“. Zvolená biografická metoda, neb práce nese název „Alois Klar. Mezi osvícenstvím a romantismem“, dává tušit životopisnou studii, ale autorovi je „jen“ cestou jak volenou problematiku analyzovat v mnohem širších souvislostech. Úhel/úhly zpracování dobře vystihuje již první věta: „Tento text není životopis Aloise Klara. Je to interpretace jednoho času. Nebo spíše jsou to interpretace jednoho času...“ (s. 4)

Autor nepostupuje chronologicky, ale tematizuje A. Klara prostřednictvím tří kapitol, jež jsou současně exkurzy do dějin historického myšlení, filozofie dějin, estetiky, pedagogiky, teorie moci a sociální péče. Tento výčet – jistě ne úplný – jasně ukazuje na Fapšovu ambici „rekonstruovat“ (či spíše nově konstruovat náš pohled) na jednu epochu, kterou Klar prožil, ovlivnil, ale v dnešním národním „narrativu“ necharakterizuje.

Fapšova argumentace je velmi přesvědčivá, do značné míry inovativní (podtrhuji především pasáže o náboženství a sakralizaci dějin, o sociální péči a pedagogice). Je jen otázkou, zda aplikování Adornovy a Horkheimerovy teorie nedochází k novému - „diachronnímu“ pohledu na cestu moderního osvíceneckého státu, tedy zda není tato cesta nahlížena až zpětně z našeho pohledu, po zkušenostech 20. století.

Velkým kladem Fapšova textu je jeho čtivost, jasná argumentační linie. Pro případné publikování – se kterým, jak doufám, autor počítá – však bude zapotřebí ještě provést pečlivou redakční práci, neboť překlepů, výjimečně i gramatických chyb zůstalo ve studii vcelku dost. Jen jako úsměvnou (v kontextu však chápání nekomplikující) uvádím větu: „*práce Miroslava Hocha je při vší své intelektuální síle není výjimkou*“ (s. 6)

Souhrnně lze říci, že se jedná o velmi vyzrálý a kvalitní text, jehož čtení činí čtenáři potěšení a samozřejmě ho velmi rád doporučuji k obhajobě.

Datum 7. 9. 2016

Podpis oponenta práce